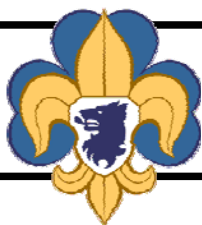

Závod tří vrchů, Vánoční besídka 08, Svarožná...

XIII. ROČNÍK

LEDEN 2009

OBSAH

Republikové kolo ZVAS – Fousek	3
Závod tří vrchů – Prach	4
3 vrchy – Tygr a Rainbow	14
RR Svarožná – Koza	16
Jak jsme slibovali – Kiki	18
Světlušky žijí kulturně – Kiki	18
Výprava vlčat ke sv. Trojici – Koza	19
Skauti – spaní v klubovně – Viki	19
Středisková Svarožná – Haník	21
Pomoc paní Stuchlové – Koza	24
Brigáda oldskautů – Šat	24
Vánoční výprava skautů – Johnny	25
Vánoční besídka – Tygr	26
Vánoční výprava vlčat – Panda	27
Betlémské světlo – Kiki	28

Republikové kolo závodu světlušek a vlčák Olomouc 2008

V pátek 26.9.2008 se příchovické světlušky vydaly do Olomouce na závody vlčák a světlušek. Ve 12:30 nám přijel autobus a ten nás odvezl do Plzně. V Plzni na hlavním nádraží jsme přestoupily do dvoupatráku. Byl úplně zaplněný, ale tu cestu do Prahy jsme přežily. V Praze jsme se provezly metrem a potom jsme nasedly do Pendolina. Udělaly jsme si pohodlí, nasvačily jsme se, jenomže to pohodlí nám zkazil průvodčí. V půlce cesty přišel a řekl, že musíme mít místenku a tak Kikina musela za každého dát 200 Kč. No a konečně jsme dojely do Olomouce, kde nás odvezl autobus pod kopec, který jsme musely po svých vyšlapat. Jenže na základně jsme čekaly než se někdo uráčí nás ubytovat. No, konečně jsme se ubytovaly. Bydlely jsme v chatkách. První chatku obydlela Beruška, Jehli, Pavi, Skřítek a já (Fousek),

druhou Kiki, Kostík, Miki a Borůvka. K večeři jsme měli rajskou – voda! (no to byl hnus!) Večer bylo slavnostní zahájení se svíčkama. Tam měl proslov nákej Ámos (J.A. Komenský). No a pak nám nezbývalo nic jinýho než se na závody pořádně vyspat. My jsme samozřejmě krafaly do několika hodin. Ráno po snídani se losovalo pořadí hlídek. Pavouček – náš šestník vylosoval číslo 24, celkem bylo 31 hlídek. Po čekání náš čekalo první stanoviště, které bylo plné břich. Musely jsme namazat chleba s rybičkovou pomazánkou, paprikou, cibulí a okurkou a sníst to! ☹ Po mě to dojedla Jehli. V tej pomazánce plavaly nudle. Potom jsme pozorovaly zvířata v lese, třídily odpad, hledaly v mapě, pracovaly s buzolou, přitloukaly hřebíky. Poslední byla zdravotní, u nás utěšovala Borůvka odřené koleno. No a pak už rychle do cíle. Dokonce jsme jednu hlídku předběhly. V cíli už čekala Kiki a Skřítek. V táboře byly rukodělky – to bylo dobrý – a tak jsme si hrály. Vyhodnocení bylo večer. Skončily jsme 9. z 12 hlídek, to jde?! Večer jsme se snažily něco sbalit, jenomže to moc nešlo. Ráno po snídani jsme se vydaly domů. Cesta byla dlouhá, ale přežily jsme všechny, to je hlavní!

Fousek

Závod tří vrchů

Často vzpomínám, když jako asi třináctiletý krahujec, pročítajíc jedno z prvních čísel Protlaku, jsem narazil článek s názvem Předěl. Mladá Hnída, mladý Čochtan, mladý Paka a nevím, kdo mladý ještě se zúčastnil běžkařské akce „tuším, v Jizerkách. Celý den běhali na běžkách, přespali ve stanu, koulovali se a nevím co ještě. Tenkrát mi to připadalo neskutečné, a já se hrozně bál, abych se jako rover nemusel něčeho podobného také účastnit. Ale roky plynuly, Rajče vymýšlel větší a větší rajčoviny (již zavedený název pro akce, které by běžný člověk se zdravým rozumem nespáchal), já přestával mít strach, ba dokonce jsem se na podobné akce začínal těšit, až vše vyvrcholilo letos v červnu – Rajče přišel s nejlepší rajčovinou, které jsem se kdy účastnil.

V Mimoni, kdesi v Severních Čechách, se koná již šestý ročník extrémního závodu dvojic nazvaný Závod tří vrchů (zkratka z3v). Závodu se mohlo účastnit pouze 50 dvojic, proto jsem nelenil a okamžitě jsem nás přihlásil (nakonec jsme byli až třetí dvojicí v pořadí), zaplatil startovné a začal se těšit. Na táboře se Rajčeti povedlo zlanarřit dalších deset statečných (z toho 8 bylo roverů juniorů, u kterých jsem nadšení chápal tak, že zatím nemají představu o Rajčeho akcích). Každopádně informací jsme měli všichni stejně z webových stránek, kde účastníci popisují minulé ročníky závodu. Vesměs mi to přišlo poměrně jednoduché – obejít šest stanovišť po trase dlouhé 50 km a splnit nějaké úkoly. Největší respekt jsem měl asi ze slaňování, ale utěšoval jsem se, že přece už jsem slaňoval (před deseti lety na Lesním kurzu). Vzdálenost trasy by také nemusela být problémem, takže čeho se bát? Maximálně kufrování. K orientaci musela postačit jen buzola a mapa. Všechny další vymoženosti a dnes i samozřejmosti byly zakázány. V září přípravu na závod okořenila také sázka naší dvojice (já, Rajče) s dvojicí Skřítek, Nudle o to, kdo skončí na lepším místě (tehdy jsme ještě počítali s tím, že samozřejmě se do cíle dostaneme všichni). Ta sázka mě nabudila na závod ještě víc, že jsem dokonce začal po večerech běhat, abych ty kopce zvládal s menším kyslíkovým deficitem (rozuměj „méně zadýchán“).

Náhle tu byl pátek před první sobotou v listopadu, já kvůli pracovní vytíženosti jsem nabral do vozu Nudli s Čudlou a mohli jsme vyrazit o půl šesté z Plzně vstříc zážitkům až tam – na sever! Zbytek účastníků jel vlakem, což jsem jim částečně záviděl, ale nedalo se nic dělat, dovolené je nedostatek. Cesta autem proběhla v klidu, Čudla sledoval film, my kecali s Nudlí a v osm navečer jsme již úspěšně stáli před tělocvičnou mimoňského gymnázia, která se měla stát útočištěm přibližně stovce skautů na celý víkend. Chvíli po nás dorazil i zbytek příchovických třívrchařů z nádraží. Všichni jsme rozložili své karimatky a celá tělocvična se mi náhlé zdála být trochu malá (ona teda opravdu byla – pro nadprůměrné znalce košíkové: vzdálenost od trojky k půlící čáře byla asi metr). Přibližně půl hodiny nám zpříjemňovala chvilku místní kapela ve složení: bicí, basa, elektrická kytara, španělka, housle a zpěv. Kolem půl desáté si pro nás pořadatelé připravili úvodní slovo, seznámení s pravidly a časový harmonogram víkendu. Pak přišlo

stručné doporučení, abychom nepodcenili spánek. Proto se v půl jedenácté tělocvična zhasla a my mohli čekat na ráno potmě.

O půl páté sobotního rána se provedlo hromadné probuzení (my se stařeckou nespavostí jsme byli vzhůru už od 4), krátká rozvíčka a 4:50 byl startovací čas každé hlídky. S Rajčetem jsme si dali trochu na čas, než se člověk připraví, nabere pití, nechá si zkontrolovat lékárníčku, obuje, zaváže boty, zastrká spodní prádlo, nahodí batoh, atd., etc., apod., aj., a tak, tak jsou všichni fuč a vyrážíme mezi

posledními.

Prvním stanovištěm a zároveň prvním ze tří vrchů je Tlustec, vzdálený 7 km severně vzdušnou čarou od naší tělocvičny. Pln energie nasazují zdrcující tempo po silnici za tmy a úspěšně s Čárou a Čudlou předháníme dvě dvojice. Přibližně v polovině cesty uhýbáme vlevo, přímo na trať, od které si slibujeme zkrácení cesty a zároveň přiblížení

k jihozápadnímu svahu Tlustce. Na konci naší cesty po kolejích nás dohání a předhání maskáčová dvojice, se kterou se ještě mnohokrát potkáme a u nichž jsem poznal, že když orientační smysl pokulhává musí to mít v nohách. Společně se hecujeme, kdo je vlastně ocásek a kdo za kým leze. Na vlakovém přejezdu se oddělujeme a razíme si to pěkným polem se strouhou přímo k úpatí Tlustce. Náhle za námi z křoví se vynoří – Ocásci. Mají slušné tempo, míjí nás a přímo na kopec. My následujeme necestou, kolmo na vrstevnici, neb tak je to nejkratší. Na vrcholku nás čeká první úkol – na šachovnici se pohybovat jezdcem (koněm) do L (do eLka) tak, abychom stoupli na co nejvíc políček, na žádné však dvakrát. Úkol plníme rychle (o kvalitě splnění bych se nezmiňoval, ale nejhorší to nebylo), ještě se v rychlosti podívám na severní stranu kopce vykousanou od těžby kamene a šup dolů po kluzkých kamenech přímo na jih 5 km vzdušnou čarou do obce Noviny pod Ralskem nás čeká druhé stanoviště. Zpočátku se družíme s dvojicí 2Č (Čára + Čudla), ale protože je pro ně kousek mlázíčka příliš tvrdý oříšek, pokračují po silnici oklikou (ještě málo znají...), zatímco my-přímo. Po cestě musíme zdouhavě obcházet ohradu s ovce, jelikož ji hlídá bdělý majitel a určitě by se nebál použít svého psa. Však už z dálky na nás volal, ať to koukáme obejít. No všude se taky člověk nedostane.

Po silnici a po červené, které nás zavedly přímo k druhému stanovišti, se seznamujeme s dalším úkolem – hodit si loď na vodu a pádlovat a pádlovat a pádlovat. Batohy samozřejmě do barelu nedáváme – kdo by se také cvaknul v takové strouze (Ploučnice jí říkali). Oba dva zkušené zadáči, ovšem za mě mluví nekompromisních 30 kilo navíc. Tak Rajče musí dopředu. Po pár stech metrech projíždíme nádherným úsekem – jakousi skalní soutěskou a přímo do „vodního tunelu“, tedy průrvy. Na konci je schůdek, který úspěšně s lodí seskakujeme za oslepujícího blýskání aparátů zuřivých fotoreportérů a směle pokračujeme vstříc neznámým dálkám. Pádlování se bohužel chvílemi proměňuje v odstrkování pádly ode dna, přece jen vody není nikdy dost a tak loď dostává slušně zabrat (ještě že to byl plasták). Na lodi předháníme další dvojici, která má evidentně problémy udržet loď ve vodě a spíš rekognoskuje rákosí po březích. Tedy, abych byl úplně přesný, také my si vybíráme slabší chvílku, když Rajče na háčku (kde očividně nebyl ve

své kůži, protože lépe naviguje i slepec) se nedokáže v rozhodující chvíli vymáčkout-zda se vyhnout kameni zleva, či zprava. Následuje náraz, přetočení napříč strouhou, špička v rákosí a voda nás žene čím dál víc na šutr. Naštěstí jsme zachovali chladnou hlavu, současně se odpíchli od břehu a od šutru, chytili směr a ženem si to dál. Bohužel nás toto nedopatření stálo jedno místo ve startovním poli a trocha posměchu od předjíždějící dvojice. (Musím upozornit, že doposud byl ve mně soutěživý duch, nikdo nás nesměl předejhnat, naopak pořád jsem poháněl Rajče. Ani ve snu by mne nenapadlo, že se závod nemusí podařit dokončit!) Po čtyřiceti minutách usilovného pádlování vidíme most s prostěradlem „CÍL“, smykem stavíme u břehu, zjišťujeme, zda už zde byly Skřítek s Nudlí (jde přece o tu sázku!!!), neznáme ale jejich číslo a nevědomost s nejistotou v nás nesnesitelně hlodá čím dál víc. Na mapě vidíme zakreslený další bod našeho putování – necelých 9 km východně ležící Široký kámen.

Podíváte – li se na mapu, mezi námi a kamenem, leží Ralsko. Největší to kopec v kraji zdejší, s vrcholem, na němž tyčí se zřícenina stejného jména. Můžeme jej obejít horem po jisté, dobře značené, řekl bych až nudné, červené, turistické značce. Anebo! Lesní cestičky, silničky a další serepetičky vinoucí se areálem s.p. DiAmo ($(\text{NH}_4)_2\text{U}_2\text{O}_7 \times n\text{H}_2\text{O}$ (diuranát amonný (zkratka a dobře naše vlajková loď těžby uranu))), kam je vstup zakázán a v případě lapení a deportace za hranice oblasti motorovým vozidlem závod končí (pravidla zakazují jakoukoliv pomoc třetí osoby, přestože v tomto případě by pomoc byla nevyžadovaná, ba přímo nechtěná, platí pravidlo nekompromisně). Je všem doufám jasné, kudy jsme to vzali! Po silnici v klidu do Vranova proběhla snídáně (bylo asi půl desáté), za Vranovem na polní cestu k hřebčínu, ale ouha, u hřebčina cesta končí a rozhodujeme se kudy dál. Náhle opět přicházejí Ocásci se stejným problémem (přestože nás předehnali o hroznou dobu, stále jsou za námi – omylem navštívili Mimoň). Ocásci razí cestu vpravo, my s Rajčetem vlevo až ke značce „Vstup zakázán“. Šup za značku ať nás nikdo nevidí a po asfaltce v DiAmu si to šineme vesele dál. Občas se zeptáme na cestu zdejších pracovníků, které přítomnost vetřelců nijak nevzrušuje, naopak by nám rádi poradili, ovšem znalost oblasti areálu jejich chleboďárce se smršťuje do poznatku: „Touhle silnicí se dostanete do Stráže pod Ralskem.“ Tak teda pěkně děkujeme,

když potřebujeme úplně na druhou stranu a raději znovu zkoumám mapu, na které se už začíná projevovat časté kontrolování (spíše hledání) správné cesty. Naštěstí jsem znovu orientován (hetero) a vím přesně, kam jdeme. Cestu si zpestřujeme skoky do křoví, to když slyšíme motor vozidla a schováváme se před nelítostnými strážci parku. Jenže zjišťujeme, že to jsou vesměs motorkáři, kteří si zde chtějí užít ježdění v terénu a se stráží mají pramálo společného. U jednoho baráčku zjišťujeme, že chvíli před námi tudy prošli „nějací vojáci a taky se ptali na cestu.“ Je nám jasné, o koho se jedná (Ocásci) a už vůbec nechápeme, jak se sem mohli dostat. Cesta ubíhá dál, štěrk nám skřípe pod podrážkami a začínám být trochu nervózní – musíme trefit odbočku z asfaltky tak, abychom se dostali na cestu vinoucí se mezi dvěma vrcholy – Malým a Velkým Jelením vrchem. Pak už je to ke třetímu stanovišti coby širokým kamenem dohodil. Jednu z mnoha odboček vybíráme, jde se nám skvěle, ale pomalu začínám zjišťovat, že vpravo od nás mám pěkný výhled, tudíž to nevypadá na velkého jelena vpravo a malého vlevo, dokonce tam není žádný vrch a už vůbec jelen. Jsme zase nevímkde!!! Nabíráme kurz tedy na východ, jdeme houštím, lesem, přes tři paseky (na jedné nechává Rajče vzkaz dalším generacím) a mě začíná být jasné, že celého Velkého Jelena obcházíme pěkně zprava. Prostě ta odbočka byla moc brzo a obchůzka Jelena nás vyjde na poctivou hodinku. V tu chvíli už vím jistě, že holky musí být před námi i kdyby se plížily a propadám skepsi. Když už máme hodně z Jeleního vrchu obejito a známe ho perfektně ze všech stran, dáváme se lesní cestou směr jihovýchod. Už to nejde nadivoko, chce to se někde zorientovat. Štěstí se nás alespoň z části drží, zjišťuji, když přicházíme na rozcestí, které mám i v mapě (kupodivu!). Je to Sochorův pomník, odkud vede už značená trasa přímo k Širokému kameni. Cestou proti nám nás sice míjí snad celé startovní pole, všichni namířeno kamsi na čtvrté stanoviště, ale aspoň víme, že jdeme správně. Na rozcestí u Divadla (nějaký zajímavý přírodní útvar, na který nebyl čas se mrknout) točíme na levobok a pak už kolmo na vrstevnici po skále vzhůru. Něco málo před půl druhou dorážíme konečně na třetí stanoviště. Rajče si začíná stěžovat na koleno (o puchýřích se nemluví), mě pálí chodidla jako čert a už jistojistě vím, že 70 km nachozených před samotným závodem na proslápnutí nových bot asi opravdu nestačí. Puchýř sice

žádný, ale otačený nárt od ohybu boty dělá problémy kdykoliv se zastavím. Na stanovišti si zapíšeme příchozí čas a sledujeme na dřívějších dvojicích, co si na nás organizátoři vymysleli. Na stromech ve výšce kolem pěti metrů jsou natažená lana a naším úkolem je vybrat si každý jednu ze dvou překážek a tu absolvovat. Naše konání je samozřejmě bezpečně jištěno organizátory, a proto jsme se nejdřív museli obléci do podivných kšírů, popruhů a karabin. První překážka znamená vylézt po provazovém žebříku do požadované výšky, zde přelézt po lanu, na kterém jsou navěšena oka, ve kterých stojíte, až ke stromu s přivázaným dřevěným špalíkem. Od toho se nohou odrazíte (obě se tam nevejdou) a hop, rukama se chytit visuté hrazdy a udělat co nejvíc shybů. Již předem mi bylo jasné, že na tohle musí Rajče. Svůj strach z výšek bych možná překonal, ovšem pokoušet se o shyby by

bylo zbytečné (i když s odrazy jich dám možná dvacet...). Z tohoto důvodu mi byla souzena druhá překážka. Vylézt po dřevěných špalíčcích a všelijakých okách po kmeni stromu (slečna co mě jistila, radila ať lezu jako medvěd – nevím, jestli jsem připomínal jiné zvíře), nahoře se chytit lana a ručkovat zavěšený k druhému kmeni. Tam jsem se mohl pustit. Vylézt po stromu se zdálo jednoduché, než jsem zjistil, že vzdálenost jednotlivých stupínků je moc i na dvoumetrového Čáru. Chvílemi jsem si myslel, že se natrhnu, ale po delší době (kdy už Rajče jen dole seděl a povzbuzoval mi, zatímco já se bál podívat dolů) se mi konečně podařilo chytit se lana. Malé zhoupnutí, zavěsit nohy a už jsem ručkoval jako opice (spíš jako ten medvěd) po provaze. Nebudu Vás napínat, dokázal jsem to do půlky, a i to byl pro mě nadlidský výkon, tak jsem požádal o zvýšenou pozornost dívčinu jistící moji tělesnou schránku, ta přitáhla lano, zapřela se a já se lehkým houpáním snesl jako pírkó až na zem. Přežil jsem to! Na pevné zemi se mi ještě chvíli třásly nohy, ale oběd v podobě paštiky, chleba a čokolády třes spolehlivě zahnal. Nohy se nám znovu lehce podlomily po zjištění, kde je další stanoviště. Byl to v pořadí druhý ze tří vrchů a ležel jihozápadním směrem od nás zhruba 13 km vzdušnou čarou – Velká Buková. S chutí jsme ve čtyřech (my + 2Č) vyrazili směr zpět k Divadlu a zpět k Sochorovu pomníku, kde jsme po krátké debatě a zjištění, že dvě stejné mapy, kupované ve stejném obchodě, mají úplně jinak značeny cesty, vyrazili po asfaltce směrem úplně opačným. Po dvou kilometrech jsme tento přehmat rozpoznali (ty cesty absolutně neseseděly s tím, co bylo na mapě), usedli jsme nad mapou a každý vyslovil svůj názor. 2Č se vraceli po silnici zpět, mě Rajče přemluvil k říznutí přes pole, les a skály. Náhle tu směrem opačným od třetího stanoviště šine si to k nám dvojice Ocásků. Pořád zvesela, rázným krokem a úsměvem na rtech, se slovy, že opět asi špatně odbočili a opět skončili v Mimoni. Nasměrovali jsme je tedy na Sochorův pomník, 2Č vyrazili za nimi a my chytili jsme azimut 240° a pochodovali cestou necestou. Nutno přiznat, že jsme se opět sešli ve stejný čas, ale 2Č přišli o to krásné kochání přírodou. Společně jsme se zasmáli Ocáskům, kterým Čára musel ještě jednou ukázat správnou cestu k Širokému kameni (opět špatně odbočili a mířili na Mimoň) a pokračovali po asfaltce směr Novodvorský rybník. Cestou bylo nutné vyhnout se

oboře, kam byl vstup zakázán, což se nám až tak úplně nepodařilo – nejdřív jsme šli při oplocení, pak už jen lesem na východ, abychom trefili jakoukoliv značenou cestu.

Tou dobou se už začínalo nepříjemně stmívat a nám bylo jasné, že v takovýchto podmínkách jsou zkratky lesem neproveditelné a neschůdné. Navíc delší cesta lesem, bez žádného záchytného bodu, srazila náladu na bod mrazu. Konečně jsme narazili na rybník, který měl dokonce i ceduli s názvem – Novodvorský rybník 3. No jo ale na mapě je jen jeden, navíc kolem žádná asfaltka a my stojíme na asfaltce. Tyto a jim podobné spekulace nás čím dál více vyčerpávali. Navíc u rybníka jsme konečně zastavili, říkám si, že si vyndám tu větev zpod batohu, co mi dře na zádech (asi jak jsem prolézali houští). Sundám batoh, nic. Sundám mikinu, žádný klacek, sundám tričko, žádný klacek. Pouze červená záda od potu a batohu. No nic nenadělám, v cíli budu moct ošetřovat bolístky. Pokračujeme tedy dále, mjíme rybníky, na mapě zhruba víme, v jaké jsme oblasti, jen ty cesty nepoznáváme. Kolem rybníků mlha, že by se dala krájet, narážíme na další dvě dvojice a jdeme už jen slepě za nimi (jdou rázně a jistě, vypadá to, že vědí, kde jsou). Konečně v dáli světýlko.

Jsme v Hvězdově a nemáme vodu. Sedáme si pod uliční lampu na silnici a rozkládáme mapu. Vedle zastavuje vůz městské policie. Po zjištění, že jsme jen turisté nad mapou- v klidu odjíždí. Přichází první myšlenka- vzdát a vrátit se – jsme přece jen 5 km po silnici od Mimoně a na čtvrté stanoviště to je asi 15 km po silnici. Je šest hodin, volám Papouchovi, kdy bude zavřeno stanoviště č. 4, že to vypadá, že dorazíme kolem 21. hodiny. Tvrdí, že to je reálné. Rozhodnutí 2Č o návratu do Mimoně. Jsem na vážkách, ale přece ještě není tolik hodin. Nakonec je rozhodnuto. Jdem žebrot po domech o vodu. V jedné novostavbě nám doplní vak a láhev. Loučíme se s 2Č a jdem směr hlavní tah Mimoně – dálnice. Vtom Rajče vydává neskutečný skřek. A druhý. Co se děje? Poprvé, to Massa vyhrál kvalifikaci F1, ten druhý skřek byl reakcí na sms od Nudle a Skřítka, že vzdávají závod a vrací se do Mimoně. Nepoběžíme nazí po náměstí! Alespoň tohle se podařilo. Na křižovatce v Ploužnici zapínám na čelovce červené světlo a otáčím ji směrem dozadu a následuju Rajče s bílým světlem vpředu. Jako krátká karavana se suneme po státovce, kolem nás projíždí auta a my

zdoláváme první kopec s vodojemem na vrcholu. Jsem trochu otupělý, tak jen koukám na Rajčeho boty. Kopec dolů. Rovina. Kopec nahoru. Už by měla být odbočka. Děláme přestávku, pátrám na mapě, kde jsme. Rajčeti odchází druhé koleno. Stojíme u kraje a já nevěřícně čumím do mapy. To co jsme doteď ušli za hodinu, musíme ujít ještě nejméně třikrát. Je rozhodnuto. Letošní závod vzdáváme. Pokoušíme se stopovat. Kupodivu nám asi páté auto staví. Zmůžeme se dokonce na dvacetimetrový sprint k autu. Hodný důchodce ve staré škodovce nás vezme až do Mimoně. U supermarketu poznávám malého fiátka jednoho z organizátorů (přezdívky neznám, ale je to ten blondák co bubnoval). Naskáčeme k němu do auta a on nás hodí až do tělocvičny.

Konečně se zouvám a prohlížím si nohy. Záda pálí jako čert (a ještě týden po závodě je kůže odřená). Musím přiznat, že toho mám skutečně dost. Zanedlouho přicházejí i 2Č. Čeká nás sprcha a guláš. Pak už si jen vyměňujeme zážitky, utahujeme si z dvojice, která se jako jediná na lodích cvakla. Postupně přichází víc a víc lidí. Tělocvična se začíná plnit. Telefonem získáváme zprávu od roverů juniorů, že jsou naživu ve Stráži pod Ralskem. Autem tedy dovezu zbytek naší skupiny a už jen poleháváme a sledujeme na zdi promítání fotek dnešního závodu tak, jak jej zachytili organizátoři svými aparáty. Čudla mi ještě probudí studeným džusem na tváři, pro který běžel do nedalekého nonstopu, za což jsem mu doteď vděčný a pomalu upadám do kómatu. O návratu zbylých závodníků nemám ani páru.

Nedělní ráno je pozdější než to sobotní, všichni balí, já vezu Čáru s bágly pro jedenáct lidí na nádraží (auto je nafukovací). Mezitím se vyhledávají výsledky. Dozvídám se, co skrývala další stanoviště. Na čtyřce se střílelo vzduchovkou, na pětce se brodil potok a šestka, zároveň poslední ze tří vrchů bylo Ralsko, kolem kterého jsme celou dobu bloudili.

Gratulace vítězům, čest a obdiv všem zúčastněným. Rajče vede svoji skupinu na nádraží, já Nudli s Čudlou do auta. Poslední ahoj všem a nabíráme směr dálnice (zrovna tudy jsme včera šli, kolem těch vodojemů). Před Prahou mi oba spolucestující usnuli v autě, tak si zpívám až do Přeštic.

Po závodě nutno uznat, že jsme netušili, co to může být, ale nepochybuji o naší účasti další rok, 7.11.2009 a věřím, že nebudeme sami.

Nebud'te bojácní, jako malý krahujci a vyražte s námi. Je to výzva, je to dobrý, je to rajčovina a to nás baví!!!

Prach

3 VRCHY - extrémní závod dvojic

V pátek 31.10.2008 ve 14:15 hodin jsme měli sraz na vlakovém nádraží v Přešticích a pod vedením Rajčete jsme se vydali směr Mimoň, asi 50km za Prahou. Naše skupina byla hned po Praze 2. nejpočetnější. Aby ne, když nás jelo celkem 12: Rajče, Čára, Skřítek, Sport'ák, Zvěd, Křoví, Špunt (jako náhradník za Norka) a my dvě + Čudla s Nudlí, kteří

jeli s Prachem autem z Plzně až v 17h. Cesta vlakem byla fajn fajnová. Křoví se pokoušel hrát na kytaru, která byla rozladěná, tak jí dal Čárovi,

aby ji naladil. Ale to se mu bohužel nepovedlo, neboť ji rozladil ještě víc. Do tělocvičny, kde jsme byli ubytovaní, jsme dorazili ve večerních hodinách. Napřed jsme se zaregistrovali a poslechli jsme si koncert místní kapely. Potom nám řekli stručná pravidla k zítřejšímu pochodu a pak jsme si šli lehnout, abychom načerpali síly. Vstávání bylo velice náročné, páč budíček byl už ve 4:30. Měli jsme asi 5-10 minut na to, abychom se oblékli a vylézli ven na rozcvičku. Po jejím skončení nám oznámili, že si máme jít nechat zkontrolovat lékárničku, kterou jsme povinně museli mít do dvojice a pak už jsme mohli vyrazit. Šlo se po dvojicích cca 50 km vzdušnou čarou a měli jsme projít 6 stanovišť a zdolat 3 vrchy.

Dvojice: Rajče+Prach, Čára+Čudla, Nudle+Skřítek a naše další tři dvojice se spojily v jednu šestici: Sporták+Rainbow, Křoví+Tygr, Zvěd+Špunt. Na startu nám vyznačili první stanoviště, kam máme dojít, tam splnit úkol a jít na další. Na prvním stanovišti, kam jsme došli tak nějak v pohodě, byl úkolem hlavolam. Tam nám na mapě vyznačili místo dalšího stanoviště. Byla to asi třičtvrtěhodinová plavba kánoí po řece. Ten jez, který jsme měli sjet vypadal hrůzostrašně - aspoň pro nás, ale v pohodě jsme to sjeli. Cvakla se tam jen jedna dvojice „vodáků“ z Plzně, kteří potom museli celou dobu poslouchat narážky od našeho střediska. Třetí stanoviště bylo skoro přes celou mapu, a tak jsme tam hned vyrazili, abychom to stihli ještě za světla. Cesta byla celkem dost vtipná, nám dvěma „trošku“ hrabalo a tak nám Křoví se Zvědem říkali Timmy a Jimmy☺. Nakonec jsme tam nestačili včas dojít, páč jsme bloudili po nějakých kopcích, a tak jsme to vzdali. Museli jsme si ale ještě dojít do Mimoně, která byla od nějaký vesnice, kde jsme si dali čaj s polívkou vzdálena 17 km. Před tím jsme ale už za tmy bloudili v lese. No nakonec jsme došli „jenom“ do města Stráž nad >>něčím<< (už nevíme nad čím☺), a tam pro nás přijel Prach autem, jen Křoví se Zvědem to museli dojít pěšky. Po příchodu do tělocvičny jsme si dali „teplou“ sprchu a pak zalezli do pelechu, ale spát se ještě nešlo, protože se čekalo na zbytek dvojic. Aktivní Čudla, který před tím vypil 6 Redbullů, vymyslel nám dvěma vtipnou přezdívku Lvíce v říji I.a II. a taky sloveso nicht ähmecken, to abychom mu nesahaly na jeho jídlo :D. Potom už jsme teda konečně všichni usnuli.

Ráno bylo vyhodnocení, vyhráli nějací, co už vyhráli minulej rok. Pak jsme se sbalili, Prach nám na nádraží odvez věci a jeli jsme vyčerpáni vlakem domů☺. Na to, že jsme z toho měli celkem bobky a byli jsme tam asi nejmladší, si myslím, že ta akce byla docela dobrá☺. Třem vrchům zdar!!!

Lvice v říji aneb Tygr a Rainbow

RR Svarožná 17.-19.10.2008

V Pátek 17.10.2008 se na přeštickém nádraží sešla jen hrstka roverů – Kikina, Koza, Rajče, Prach, Skřítek, Sport'ák. Posilnění o Martinu, Jirku a skauta z plzně severu Pavla „Aifela“, v konečném počtu devíti kousků jsme nasedli do vlaku směr Železná Ruda. Naším cílem byla chata Svarožná, kterou Prachovo máma překřtila na Tvarožnou. České Dráhy opět nezklamaly a cestu nám náležitě „zpříjemnili“. K našemu údivu totiž na celé osazenstvo plného vlaku z Plzně, čekal v Klatovech jen jeden vagón lokálky. Sport'ák nás hned poučil, jak se v takových situacích jedná. Jednou se mu už stejná věc

stala v zimě při cestě na hory a nějakí koumáci prý vlezli před vlak, a že neodejdou, dokud nepřistaví další vagón, což se kupodivu stalo. Naštěstí jsme těchto násilných praktik nemuseli využít a ČD přistavili další vagón i bez nátlaku. Pohodlí jsme si však užili jen několik zastávek, pak jsme byli stejně všichni nasoukáni do jednoho vagónu, neboť jinak bychom prý nevyjeli. Strastiplnou cestu završila výluka ze Špičáku do naší cílové zastávky-Alžbětína. Rajče se pokusil řidiče umluvit, aby nám zastavil v půli cesty u odbočky na Svarožnou. Ten byl však neoblomný. Vyrazili jsme tedy po svých 4,5km až do chaty. Trochu jsme se obávali, v jakém bude stavu, byla však krásně uklizená, po myších ani památka. Nahodili jsme tedy centrálu, naplnili žaludky a při kytáře příjemně zakončili večer.

V sobotu ráno jsme se probudili do nádherného slunečného dne. Po snídani jsme hned vyrazili na výpravu. Vedl nás šerpa Jirka dobře znalý místního terénu, pro jistotu kontrolovaný Kozovo GPSkou. Nejprve jsme pomalu stoupali proti proudu potoka až ke státní hranici, poté nás čekalo strmé stoupání na hřeben Jezerní hory. Odměnou nám byl krásný výhled na vrchol Javoru. Udělali jsme vrcholové foto, posilnili se a začali sestupovat k Čertovu jezeru. Od jezera jsme došli k rozvodí, kde jsme se dlouhé debatě rozhodli jít na vyhlídku nad Černým jezerem. Jelikož počasí bylo krásné, měli jsme před sebou (pod sebou) jako na dlani jezero a v dálce i Nýrskou přehradu. Na původně plánovaný pochod až na Ostrý už nezbývalo dostatek času, proto jsme raději pokračovali na bližší vrchol Svaroh (nebo Tvaroh?? ☺). Z něj jsme se vraceli přes Německo, podle GPS zpět. Téměř k hranicím vedla cesta, pak však z ničeho nic skončila. Koza pravil, že to je jistě jen „mlázíčko“, a podle GPS je kousek za ním asfaltka až na chatu. Mlázíčko bylo velmi husté, ale za ním byla hranice a jen mátr metrů za ní skutečně asfaltka. Menší unavenější část výpravy se vydala nejrychlejší cestou na chatu, zbytek pokračoval do Alžbětína se občerstvit. Volba padla na restauraci U Larvů (byla nejbliže ☺). Rychlost obsluhy rozhodně neodpovídala cenám, ale i tak jsme se pěkně nadlábli. Když nám Sporták začal líčit svoje hrůzostrašné sny (teď už se nedivím, že křičí ze spaní), stočil se hovor na všemožné duchařské a hororové historky. O to zajímavější pak byla cesta zpět na chatu temným lesem. Zbytek večera jsme se zabavili kartami a

macháčkem (hra s kostkami). Zvláště zajímavé bylo Rajčeho vysvětlování pravidel hry Sport'ákovi. Těžko uvěřit, že z toho hru pochopil.

V neděli nám zbývalo už jen balení, cesta pěšky do Alžbětína a odtud vláčkem zpět do Přeštic. I když se nás na Svarožné nesešlo moc, akce to byla velmi povedená.

Koza

Jak jsme slibovaly...

V sobotu 3. října si Obřík a Anička složily svůj světluškovský slib. Slibu se účastnily všechny světlušky (bez nejmladší Martinky, která čekala v klubovně s Tygrem a Rainbow, protože ta si na slib musí ještě počkat), ohnivec Skřítek, fotograf Pavouček a já. Letos každé světlušce na cestě k ohni do Ticholovce svítla světýlka ve vyrobené lucerničce. Mimo slibování si světlušky přivázaly své stužky podle šestek na totemovou hůl, jmenovaly jsme šestníky a rozdávaly světýlka. Naštěstí nám nepršelo jako loni, takže jsme se v suchu vrátily do klubovny a pokračovaly v programu. Tradičně jsme hrály hry, soutěžily jsme a zpívaly.

Kiki

Světlušky žijí kulturně...

Začátkem listopadu jsme se vydaly za kulturou do Plzně. Vyrazily jsme časně ráno vlakem a první kroky nás vedly do bazénu na Slovanech. Tam světlušky řádily na tobogánu, v divoké řece, v bublinkách a v páře, ale donutit je chvíli plavat ve velkém bazénu se mi nedařilo. Po vyčerpávajícím (především pro mě) boji s vodou a světluškama jsme se vysušily, nasvačily a pokračovaly v cestě. Ze Slovan jsme se přesunuly na Doubravku k dětskému divadlu Alfa. Přestože jsme tam byly o hodinu dřív, ochotné paní uvaděčky nás

vpustily do divadla. Občerstvily jsme se v bufetu a hrály na obrovské hrací ploše dámu, kostky. Čas utekl a už jsme seděly v hledišti a sledovaly představení Co si hračky vyprávěly. Shodly jsme se, že se nám divadlo líbilo, někomu víc, někomu míň. Čekalo nás poslední svezení trolejbusem, také svezení po jezdících schodech, totální vyprázdnění peněženek a cesta na nádraží a zpět domů.

Kiki

Výprava vlčat ke sv. Trojici

12.10.2008 vyrazil Koza a Hába od klubovny směrem ke sv. Trojici na Střížově. Ne že by si sami udělali výpravu, značili cestu a schovávali úkoly. V patách totiž měli smečku osmi vlčat s doprovodem dalších vůdců. Všechny úkoly se vlčatům podařilo splnit na jedničku, odměnou jim byla oblíbená schovávaná v členitém terénu okolo Trojice. Ještě jsme si zahráli pár her a pomalu jsme vyšli zpět. Cestou jsme si udělali na kraji pole ohýnek a opekli něco dobrého. U sv. Vojtěcha jsme udělali několik společných fotek a pověděli si o pověsti, která se k tomuto místu váže. Protože nám ještě před Příchovicemi zbýval čas, zahráli jsme si Na Mrazíka a vychutnávali krásné podzimní počasí a výhled do kraje. Před klubovnou jsme se rozloučili a všichni vyrazili ke svým domovům.

Koza

Skauti – spaní v klubovně

7. listopadu měli skauti spaní v klubovně. Akce měla původně proběhnout mnohem dříve, neboť její součástí měla být zahajovací etapa k letošní celoroční etapové hře, avšak první dva termíny nakonec vždy padly kvůli absenci někoho z nás. Možná si říkáte no a co, když dva nepřijdou, tak se kvůli tomu spaní nemusí rušit. S tím bych s vámi souhlasil možná ještě loni. Letos už to však neplatí. Letošní rok má oddíl skautů 6, slovy šest členů. Myslím tím doopravdy skauty. S námi

dospělými je nás samozřejmě více. Někdy dojde i k takovému luxusu, že na schůzce jsou čtyři skauti a čtyři vůdci, nebo tři skauti a tři vůdci. Tudíž poměr 1:1. To nám myslím můžou závidět hlavně vůdci od vlčat, kteří při plném počtu lidí na schůzce neví, kam dřív skočit. Ale to jsem odbočil.

Takže v pátek odpoledne jsme se konečně sešli. Letošní celoroční etapová hra je o Černém korzárovi. 1. etapa měla být noční hrou. Vše probíhalo na vyholeném Ticholovci.

Piráti, kteří jediní přežili ztroskotání lodi Rudého Korzára a následný boj poblíž Maracaiba se plavili po moři, které představoval Ticholovec. Museli se vyhnout španělským válečným lodím (Čudla a Šat), kotvicím v zátocě a dostat se na loď Černého Korzára (Viki).

Jeho loď museli najít jen podle toho, že z ní občas zablesklo světlo svítlny. Musím říci, že to trvalo nekonečně dlouho a že Černý Korzár na své lodi skoro usnul. Nakonec se však přece jen dočkal návštěvy ztroskotanců. Jen mi bylo divné, že i když nikdo dopředu nevěděl, kde Černého korzára hledat, byla to hra jednotlivců a šlo o nejrychlejší čas, i když hra trvala tak dlouho, nakonec dorazili k mé lodi všichni ztroskotanci najednou. Dodnes nechápu, jak je to možné. Nedokázal by mi někdo odpovědět? Ještě napovím, určitě to nebylo tím, že by měli jen jednu baterku.

Takže úkol splnili nakonec všichni, nevyhrál však nikdo.

Po návratu se ztroskotanci posilnili a jelikož je druhý den čekala výprava, mohli si jít lehnout. To se jim ale tradičně nechtělo, a tak zasunuli do DVD přehrávače nějaký film, který předtím vydyndali u svého dvorního dodavatele nahraných DVD – Čudly. Nevím ani, o co šlo, já jsem stejně jako Čára dal přednost spánku.

Ráno jsme si tipli, v kolik hodin šli televizní otroci spát a kdo z nich vydržel dokonce. Samozřejmě jsme to uhádli, známe své lidi. Že to chcete taky vědět? No, ale žalovat se nemá. I když na druhé straně, hlásit se to musí. Ale.....my si to necháme pro sebe.

Po snídani jsme vyrazili. Kája ještě zahlásil, že si musí odskočit pro svačinu, že děda udil maso. Všichni jsme začali slintat a někdo na něj ještě ze srandy volal, aby vzal také jednu kýtu pro nás.

Úkol zněl jasně. Cíl cesty Jindřín. Přes Kucíny, Anežčín dvůr a Dolce. A to nejlepší, podle mapy. No, to jsme ale ještě nevěděli, že ačkoliv

máme mapu relativně novou, spousta polních cest na ní vyznačených již dávno neexistuje. Do Kucín to byla brnkačka, v Kucínech jsme chvíli hledali cestu, která byla na mapě zřetelně zakreslena – leč marně. Pak už to bylo cestou necestou, polem nepolem. Na značenou cestu jsme se zase chytli až v Dolcích . Na Jindřín jsme dorazili a na vrcholu i chvíli pobyli. Dokonce oheň zapálili a jídlo upekli. A nezůstalo jen u našich zásob. Kája totiž všechny mile překvapil, neboť z batohu vyndal pořádnéj flák uzeného. Za což dostal pochvalu před nastoupenou jednotkou.

Po uhašení ohně už to byla rychlá záležitost. Podle buzoly jsme určili směr přímý a za chvíli byli v Radkovicích. Pak už známe cestu i poslepu. No a konec už znáte všichni, ne? Pečlivý úklid klubovny, mobily v akci, povolání rychlých motospojek a přesun domů. Tak zase někdy příště. Hlavně aby se to zase všem hodilo a nebyli jsme „ 1:1 “.

VIKI

Středisková Svarožná

Opět po roce, kdy jsme na Svarožné slavili 100 let od vzniku skautingu, jsme se opět celostřediskově sešli v tomto krásném koutu Šumavy, abychom si společně užili jeden z podzimních víkendů. Jelo se v pátek v podvečer vlakem do Alžbětína a odtud po svých až do „chaty“. Na všechny už čekal čajík a pokojíčky a mohlo se začít s večerním programem. Ten připravili na všechny tři dny RR – junioři ve složení: Panda, Voko, Sandra, Tygr, Rainbow, Zvěd, Křoví, Skřítek. O kuchyni jsme se střídali, ale zmínit musím především Sportáka a Skřítku, kteří připravili báječný brguláš.

Ale abych se vrátila k tomu večernímu programu. Nejdříve jsme pípali s Pepíčkem, pak jsme si zaatomovali a zamolekukovali, poté jsme pantomimili a na závěr přisedávali. Pro starší část účastníků Svarožné – pro sk a sk-byla připravena noční hra, jejíž cíl prý nebyl naplněn, poněvadž jí nikdo nepochopil. Smůla. Zato světluškám a vlčatům se noční hra se zvířátky náramně povedla. Nejspíš nebyl problém s pochopením úkolu. Paráda.

Sobotní budíček byl stanoven na 7:30 a toaletní rozcvička s Kikinou vypukla v 7:40 přesně. (Myslím, že tak nadšené obličejě při rozcvičce jsem ještě nikdy neviděla.

Rozcvička formou hry, kde hlavní roli hraje toaletní papír, měla velký úspěch). Poté jsme posnídali rohlíky s paštikou nebo s džemem, zapili je čajem a hurá na výpravy! Skauti si to

namířili na jezero Laka, skautky pašeráckou stezkou na Čertovo jezero, stejně tak i světlušky s vlčaty, ale jinou trasou a nakonec roveři, kteří si to namířili na Javor. Kromě roverů, kteří narazili na hustou mlhu, měli ostatní překrásné počasí a výpravy se podařily. (Světlušky, vlčata a skautky poobědvali u Čertova jezera – což je záležitost, kterou bych si ráda dopřávala častěji).

Po příchodu z výprav a po večeři následovalo Mambo – jambo, kdy si osazenstvo mohlo vyzkoušet své herecké umění a večer zakončilo zpívání při kytáře v čele s Kikinou.

Při nedělním dopoledním programu si mohli všichni vyzkoušet opičí dráhu, která byla vedena přímo nad potokem. Všichni, kdo okusili, byli

úspěšní. Dále následovaly ekohry, fotbálek a aktivita Najdi si svého vůdce, kdy se dětem jejich vůdci a vůdkyně schovali do lesa a oni je měli je co nejdříve najít podle daného azimutu....Po této hře jsme se shledali všichni živí a zdraví! Stačilo se jen naobědvat, zabalit si saky paky a uhánět na vlak.

Na Šumavu se opět moc těším a vypadá to, že příští rok bychom mohli okusit „novou“ základnu - a to na Javorné. (O možnosti ubytování skautů – za výhodných podmínek- nás informovali na kolegiu plzeňští skauti).

Haník

Pomoc paní Stuchlové

Jak asi většina z vás ví, paní Stuchlová je občanka Příchovic, která nám darovala pozemky na Březníku. Abychom se jí alespoň trochu odvděčili, pomáháme jí, když je k tomu příležitost. Letos se příležitost naskytla, a tak ve středu 22.10. se několik oldskautů a skautů sešlo u paní Stuchlové, vrhli se do práce a připravili jí dříví na zimu.

Koza

Brigáda Oldskautů v Březníku

Dne 28. října oldskauti uskutečnili brigádu na pozemcích střediska v lese Březníku, kde se na jaře konal závod vlčat a světlušek. Samotné akci předcházela důkladná příprava, kde se určovalo kdo, co, proč, s kým a jak a za kolik to zařídí. Jelikož 28. října byl svátek a úterý, padl též návrh, že by oldové mohli na zmiňovaném místě přespat a tak trochu si užít podzimní romantiky u ohně s kytarou. Ale vzhledem k počasí jsme toto na poslední chvíli zrušili a tak zůstalo jen u brigády. Škoda, ale oldskauti už taky nejsou nejmladší, na spoustě z nich závisí život rodiny, a taky nenašli zdraví na hnoji, jak se říkává ☺.

A tak jsme se sešli 28. v 9 hod.u vjezdu do Březnku, který nás přivítal podzimním lezavým až skoro deštivým počasím, vyzbrojeni třemi motorovými kosami, jednou motorovkou, spoustou benzínu a hlavně, co nesmí na takové akci v žádném případě chybět, chutí do práce. A v čem spočívala naše práce? Posekat jeden z pozemků a tak ho zase trochu přiblížit myšlence na postavení tábořiště, skoro tak nádherného jako máme na Drnovce, pokud na to bude do budoucna chuť, síla a patřičný materiál. A kdo vlastně byl na této příjemné akci plně odpočinku a legrace? Neobešlo se to bez bab, neboť jsme se domluvili, že by nám Laka mohla připravit takový lehký oběd, plný živin a kalorií. Samozřejmě dietní, aby si třeba takový Lád'a, Bedlák, Já Viky, Johník, Franky a Kofič jsme přišli na své. Opravdu se jí povedl a bez něj bychom práci nedokončili. A ještě jednu ženu musím zmínit. Byla to Jardovo Hanča, která zase přivezla pohonné hmoty do našich vysílených, promoklých a propocených těl. S prací jsme byli hotovi asi

kolem půl třetí. A to by nebyli oldskauti, aby svůj výsledek nezhodnotili u teplého čaje nebo grogu v klubovně sportovců Na Hřišti. Do dalšího úsilí oldskautům a i sobě provolávám „Práci čest, zvláště té dobře placené“.

Šat

Vánoční výprava skautů **a rozdávání Betlémského světla**

Na vánoční výpravu jsme se sešli v 9 hodin 23.12.2008. Obvykle chodíme na výpravu 24.12., ale protože jsme měli odpoledne 23.12. rozdávat Betlémské světlo (oheň zapálený v Betlémě), tak jsme se rozhodli, že výpravu budeme mít ve stejný den. Přišla jen polovina skautů (Tučňák, Kája a já), Panda, Čára a Viki. Spoléhalí jsme, že Kája přinese uzený (jako minule), ale zklamal. Šli jsme ke dvěma krmelcům. Ke každému jsme dali trochu sena, jablek, tvrdých chlebů a rohlíků. Pak jsme šli na skautský pozemek a zjistili jsme, že je posekaný. Oldskauti zde prý udělali na podzim za krásného počasí (celé dva dny lilo) pořádek. Rozdělali jsme oheň a kdo měl, ten si opekl buřty, nebo klobásy. Uklidili jsme ohniště a vyrazili do Příchovic. Přišli jsme tam kolem 12. hodiny. Kromě Karla nás Viki všechny odvezl do Přeštic. Odpočinuli jsme si a v 5 hodin jsme se sešli na náměstí v Přešticích, kde jsme vystřídali skautky (které tam byli od čtyř) v rozdávání Betlémského světla. Sešli jsme se zase tři skauti (Píp, Tučňák a já). Čára tam byl už hodinu se skautkami. Betlémské světlo se rozdávalo také v Příchovicích. Tam byly skautky a měl tam být i Karel, který nepřišel. Každý, kdo si vzal Betlémské světlo si mohl vzít kalendářík a perníček. Jeden pán k nám přišel třikrát, protože se mu Betlémské světlo pořád zhasínalo. Před koncem akce přišla Kikina a po skončení odvezla všechny věci. Při konečném sečtení jsme zjistili, že pro světlo přišlo 11 lidí (v Přešticích).

Johny

Vánoční besídka

V neděli 21.12. jsme se všichni sešli na 7. vánoční besídce ve 21. století. R&R přišli už dřív a klubovnu připravili, aby se ve 14:00 hodin mohlo začít. Já jsem měla tu čest, že jsem s Prachem besídku „uváděla“ ☺. Potěšilo mě, že si všechny oddíly připravily představení, teda až na RR juniory, ale ti měli zas hry na vyplnění času mezi scénkami. Letos jsme viděli 3 pohádky od skautů, R&R a oldskautů. Starší vlčata nacvičila

scénku o Ježíškovi a Santa Clausi, skautky Simpsonovi-geniální batole a starší světlušky scénku s názvem Zvětšovací stroj. Mladší vlčata nám zarecitovala a mladší světlušky rozpohybovaly podium svojí show Stardance-když junák tančí. Poslední přišli na řadu jako každý rok oldskauti. Po jejich pohádce jsme počkali, až se převlečou z jejich originálních kostýmů, a pak vyvrcholila vánoční atmosféra-Špunt nám při svitu betlémského světla zarecitoval básničku. Besídku jsme tradičně zakončili rozdáváním dárečků ☺.

Tygr

Vánoční výprava vlčat

Poslední akcí roku je u oddílu vlčat už tradičně vánoční výprava. I čas je už tradiční – na Štědrý den dopoledne. Letos se sešlo deset vlčat + vůdci. Naším cílem byl krmelec na Ticholovci, všichni jsme totiž přinesli nějakou tu dobrůtku zvířátkům na přilepšenou. Část dobrot

jsme uložili do krmelce a jablíčky jsme vyzdobili zvířátkům jejich vánoční stromeček. Po hře jsme se všichni sešli u stromečku, zapálili prskavky, zazpívali koledu a popřáli si vše nejlepší. Škoda, že ani letos počasí moc vánoční nebylo. Snad se příští rok konečně dočkáme bílých Vánoc.

Koza

Betlémské světlo

Po několika letech nás napadla myšlenka rozdávat betlémské světlo. Oslovila jsem skauty a skautky, zda mají chuť se na této akci spolupodílet a oni souhlasili. Stačilo se jen zaregistrovat, zjistit kam a kdy pro světlo dojet, rozlepit plakáty a rozdělit si služby na rozdávání. V sobotu 20. prosince jsme si pro plamínek dojely do Plzně, řidička Kikina a „ochránkyně“ svíček Sova, Spinky a Veverka. Světýlko z Betléma jsme rozdávali 23. prosince od 16:00 do 18:00 h v Přešticích na náměstí a v Příchovicích u kapličky. Jako bonus si lidé mohly odnést kalendářík 2009 a ochutnat perníčky, co pekly světlušky. Zájem o světlo nebylo podle našich očekávání, ale doufám, že i těm málo příchozím udělalo radost.

Kikina

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče(vlčata), Haník(RR), Kiki(světlušky), Sova(skautky), Šat(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, goat22@seznam.cz

uzávěrka: 1.1.2009 **vyšlo:** 10.1.2008 **neprodejné**